

ВАРТОВА БАШТА

І ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Надгодить поранок, ма ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

VOL. II March 1-4 1925 № 3

Року Божого 6053 Марець 1, 1925

ЗМІСТ

Пасха Нового Створіння (Домініччя)	35
Тріумфальний візд Ісуса до Єрусалиму	39
Спаситель на хресті	41
Воскресіння Ісуса Христа	43
Пояснення св. Письма	45
Вечір молитви і слова до розважування	46
Соборний Намет або Скинн Завіту	47

„Стій же я пеначе на варті і, стоячи маю би на башті, роздумувал, що скаже мні мей, що відповість на мою жагобу.“ — Авакум 2:1.

© WITBETS

СКАЛА ВІКІВ
Іншої підвалини ніхто неможе заложити
Викуп За Всіх

На землі переполох народів у заколоті, як зарене море та фіні [избурені, недоволені маси]. І охертвають люде під страху та дождання того, що прииде на вселенну [на всіх людей]; сили бо небесні [нерков] захитаются... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випростуйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось, викуплення ваше. — Євангеліні: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Сей журнал служить головню на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пілігримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верхнійські лекції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — *V. D. M.*), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкупленя) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тим певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі наміння-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілюю сего журналу є показати всім: яка є спільність тайми, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обявилась через Церкву всяка премудрість Божя“ — „котра в інших родах (віках) не була обявлена синам людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старасться кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розібрати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішенє наше, що має бути поміщене в сїм журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його люде в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи немильного слова Божого, і тому для лекшого провіреня наводимо звичайно тологу і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зіśle благословення на „всіх люде“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16-17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обітовати, dopasовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатний з тих „живих наміннів“ з „вибраних і дорогих,“ тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресеню. Тога ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріччї між Богом а людями через цілих тисяч літ. — Озарите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої логия смерти за „всіх,“ стався „винупом за всіх“ і, що Він буде „главним світлом, що просвітає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4
Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконаляти, усвершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку: бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Озарите 1:6; 20:6.

Що наша світа лежить в благословеннях, о котрих овладаються і отримують всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послушні законам і їх виповняти, отримують з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артікул уміщений в англійській журналі читач і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галіччини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Словакії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є таний звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

ПАМ'ЯТКА ВЕЧЕРІ ГОСПОДНЬОЇ

Подасмо до відома всім Братям, що свято Пам'ятки Вечері Господньої припадає сего року в середу 8. Квітня-Апріля по 6. годині вечером. Надіємось, що ся хвиля буде великим покріпленням для люде Божих. Просимо при тім, щоб всі Збори або члени повідомили нас як найскорше о числі учасників Вечері.

НОВІ КНИЖОЧКИ!

Вже вийшла і є в розпродажі дуже цікава книжочка: ЦАРСТВО, ЯКОГО ВСІ БАЖАЮТЬ. Ціна дуже низьонька, бо 10 цт. За дешеві гроші можна зробити красний дарунок своєму приятелю або родині або своєму країнози. Така книжочка може отворити очи на правду Слова Божого. Брати можуть слати самі впрест або написати до нас. Також і друга гарна і дуже пожиточна книжочка о ПЕКЛІ є вже готова. Ціна також 10 цт. Ми сподіємось, що Брати скористають з нагоди і уміють всі старань, щоб ся книжочка розійшлась по всіх закутинах нашого старого краю. Такої книжочки ми ще не мали. Се перший переклад з англійської мови. На других мовах ще нема! Також повідомляємо, що вже готова і книжка: МІЛІОНИ З ЛЮДЕЙ ТЕПЕР ЖИЮЧИХ НІКОЛИ НЕ ПОМРУТЬ! Ціна всего 25 цт.

ДО ВІДОМА КАНАДИЙСЬКИМ БРАТЯМ

Проситься Братів з Канади удаватися від тепер у всіх справах впрест на адрес канадійського відділу:

Watch Tower Bible & Tract Society, 40 Irwin Avenue,
Toronto, Ontario

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Проситься Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, щоб всі листи до нас адресували тільки так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St.

Brooklyn, N. Y.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Марень-March 1, 1925

№ 3

Пасха Нового Сотворіння — Вечера Господня.

(Докінченне)

СВЯТКОВАННЯ ПАМ'ЯТКИ СМЕРТИ ГОСПОДНЬОЇ ЩЕ Я ТЕПЕР
ВЛАСТИВЕ.

Первісно обходили свято Пам'ятки смерті нашого дорогого Відкупителя (приключаючи до сего ще ширше значіння, яке під впливом святого духа надає ап. Павло, іменно, нашу участь або спів-участь з Ним в його жертві) в точно означений день, — 14-ого дня першого місяця, по жидівському численню.* Той самий день, йдучи за тою самою методою числення, є і тепер ще властивий на святкування сеї хвилі і промовляє до серця всім тим, хто бажає держатися старого звичаю і йти його дорогами. Се щорічне свято Пам'ятки смерті Господньої, як се було установлене нашим Господом Ісусом, і обходжене первісною Церквою, зістало відновлене послідними часами через тих, котрі прийшли до пізнання правди слова Божого.

Нічо дивного, що чим більше тратили Християни правдиве значіння символічної Вечері Господньої, тим самим стали також занедбувати її і не придержувались вже звичаю, який був властивий при святкуванні сеї річниці. Чому до сего дійшло, зрозуміємо краще, если спізнаємо історію сего:

Коли Апостоли і їх безпосередні наслідники уснули — з кінцем другого і з початком третього століття — в Церкві Христовій став приходити до впливу римо-католицизму. Одною з його фальшивих наук було, що хотів смерть Ісуса Христа забезпечила прощення минулих гріхів, то однак по їх науці не могла усунути особистих провин по тім, як чоловік прийшов до єдності із Христом, се є, по хрещенню, але що для таких гріхів була конечно потрібна нова жертва. На основі сеї фальшивої науки повстала наука о літургії (служба Божа), котру стали уважати як свіжу жертву Ісуса Христа за

*Рік у Жидів починався весною з першою появою нового місяця около весняного зрівняння (перемоги) дня з ночью. Чотирнадцятий (14) день місяця можна легко вчислити, тільки не треба його мішати з жидівським святом опрісноків, котре починалося 15-ого дня і тривало цілий тиждень. Сей тиждень опрісноків, свято радощів у Жидів, представляє ціле будуче життя правдивого Християнина — а головне цілий його рік аж до сльодуючої Пам'ятки Послідної Вечері. У Жидів жертвоування агня було причиною радости, котре було початком семидневного свята, котре мало своє особливе значіння. Наша Пам'ятка відноситься до убиття Агня, і тому належить до 14. Нісана (першого місяця в році). При тім мусимо пам'ятати, що по нашому численню годин дня, вечір 14. Нісана буде відповідати вечерови нашого 13. дня.

особливі гріхи єдинці, за котру правили або, як казали, жертвували літургію. Свіжа жертва Ісуса Христа виглядала на око розумною річю а то по тій причині, бо по їх науці кожний священник мав право і силу перемінити хліб і вино в дійсну кров і в дійсне тіло Христа; а опісля зом'ячи хліб, вірили, що священник лемав або наново жертвував Ісуса Христа за гріхи єдинці, за котру правив „службу.“ Ми знаємо, що з Божої точки погляду сеє наука і сеє практика є поганею в очах Божих — „гідотою спустіння.“ — Матей 24:15; Даниїл 11:31; 12:11.

Ся фальшива наука учинила спустошення в Церкві і принесла з собою множество других блудів, і спричинила відпадення або апостазію від правдивої науки Ісуса Христа і Апостолів — повстала так звана римо-католицька церква — одна з найбільших антихристів. Століття впливало за століттям і ся наука розширялася щораз більше і в кінці заняувала в цілім т. зв. християнстві, аж коли в 16. столітті повстала велика реформація і викликала певну олозицію. Тоді сей реформаторський рух збудив людські уми до думання і почато відгребувати правди, які були закриті в часі темних віків і придушені фальшивими науками і фальшивими обрядами Анти-Христа. В міру сего як реформатори отримали більше світла щодо слова Божого, в міру того стали вони розуміти краще жертву Христа і тоді побачили, що католицька наука і практикування літургії було тою дійсною „гідотою спустіння,“ — і тому відкинули її; одні зовсім, а другі затримали дещо з неї. Англійська церква, направляючи свою книжку до молитви 1552. р., викинула слово: літургія, служба.

Звичай відправляти служби, літургії зістав запровадженний на місце щорічного святкування Пам'ятки Вечері Господньої. Їх відправляли досить часто в тій цілі, щоб „очистити людей з їх гріхів.“ Коли реформатори побачили, що се є фальш і блуд, тоді старалися повернути наново до первісної простоти, як було установлене на самім початку, і відкинули католицьку службу, літургію яко невідповідне святкування Пам'ятки Вечері Господньої. Однак, не видячи тісної звязи між типом пасхи (між убиттвом прообразового агня) а анти-типом смерті нашого Господа (а убиттвом дійсного Агня), не бачили, що Вечера Господня є пам'яткою анти-типу (дійсності), і тому не уважали за відповідне святкувати сю Пам'ятку щорік. По тій причині одні протестанти святкують сю пам'ятку раз в місяць, а другі

що чотири місяці — кожде віроісповідання керується своїм розумом. Так звані „ученики“ святкують сю Памятку що тиждня, позаяк не розуміють св. Письма, подібно як не розуміють хрещення, як сего учить святе Письмо. Своє святкування Памятки Господньої Вечері раз в тиждень опирають вони на словах, записаних в Діяннях Апост. (2:42,46; 20:7), де сказано, що первісна Церква збиралася разом в перший день тиждня на „ломанне хліба.“

Звичай „ломання хліба“ в перший день тиждня не був заведений на пам'ятку смерті Господа Ісуса, а навпаки, се була пам'ятка любови, пам'ятка воскресення Ісуса і кілька разового ломання Ним хліба з ними, коли в часі свого побуту до вознесення являвся їм в перший день тиждня. Памятка сего кілька разового ломання хліба, боли то їм отворилися очи і Його пізнали, правдоподібно було причиною, що опісля збиралися вони разом в кожній перший день тиждня на спільну гостину, на „ломанне хліба.“

Треба завважати, що коли в св. Письмі згадується про ломанне хліба, тоді ніколи не спомінається про чашу. Навпаки же, при кожній згадці о Вечері Господній чаша всегда занимає таке саме визначне місце, як і хліб.

ХТО МОЖЕ СВАТКУВАТИ СЮ ПАМ'ЯТКУ?

Наперед відповідаємо, що ніхто не повинен брати в тім спів-участі, если не вірить в дорожочіну кров Христа як в жертву за гріхи. Ніхто не повинен брати спів-участі в тім, хіба що вірую має на „ одвірках і порозі свого змьского дому“ кров кроплення, котра говорить нам: мир, спокій, а не кличе о німстє, як се чинила кров Авля. (до Жидів 12:24) Ніхто не повинен святкувати символічного свята, хіба що в своїм серці чує правдиве свято і прийняв Христа як свого Життєдателя. Далше, ніхто не повинен брати участі в сій Памятці, хіба що почуває себе членом одного тіла, частю одного хліба, і уважає, що його самого життє, його кров є принесена на жертву wraz з Господом Ісусом у тій самій чаші. Тут маємо потягнену виразну лінію, котра відділяє віруючих від невіруючих, і також тих, котрі себе посвятали на жертву, від тих, що не посвяталися на жертву. Одначе таку лінію має потягнути собі кожний член з осібно, — так довго як довго є його визнання добре і відповідно потверджує се його саме поведєнне, його життє. Ні оден член не може бути суддю другого, ані навіть Церква не може судити кого, хіба що доказано кому. В тім случаю старші або представителі Церкви повинні поставити перед зібраних певні питання: — 1.) чи вірають вони в кров Христову, що згладжує гріхи; 2.) чи присутні посвяталися Господу і в Його службу аж до смерті. Тоді повинні запросити всіх, хто так вірить і так посвятився, щоб взяли спільно участь в святкуванню Памятки смерті Господа Ісуса і своєї власної. Сі слова повинноє висказати так ясно, щоб ніхто не міг подумати, що має до діла з якою сектою. Всіх повинноє запросити до спів-участі сего свята без згляду на їх давну віру або

погляд на інші справи, если тільки годяться на сі підставні правди: се є, що відкупленне є через дорожочіну кров Ісуса Христа, і що цілковите посвяченне себе аж до смерті дає йому оправданне.

Добре буде, коли розбиремо тут слова ап. Павла: „Тим то хто би їв хліб сей або пив чашу Господню недостойно, буде винен тіла і крови Господньої. Нехай же розглядить чоловік себе і так нехай хліб їсть і чашу не. Бо хто їсть і не недостойно, суд собі їсть і не, не розсуждаючи тіла Господнього.“ — 1. до Коринтян 11:27-29.

Як тут бачимо, ап. Павло остерігає перед легковажним святкуванем сєї Памятки, щоб не уважати її за звичайну гостину і не запрошувати на ню осіб, як би се була яка звичайна річ. Ся Памятка не є гостиною, де би можна наїстись або напитись. Се є торжественна Памятка, призначена тільки для членів „тіла“ Господнього. Хто не розуміє сего, хто не розуміє, що хліб представляє тіло Ісуса Христа і що чаша з вином представляє Його кров, сей, беручи в тім спів-участь, заслугує по правді на „суд,“ на догану так в очах Бога, як і перед собою самим. Дятого кожний з присутних перш аніж прийме сі символічні прообрази, повинен наперед сам про себе рішити, чи він вірить, що зломане тіло і пролита кров нашого Господа Ісуса є ціною викупу за него, і друге, чи він посвятив себе і все, що має, цілковито Господєви, щоб таким чином міг бути зачислений як оден з членів сего „одного тіла,“ чи ні?

Знаючи теє, хто не повинен брати спів-участі у тім, і хто властиво має приступ до стола Господнього, бачимо, що кожний правдивий член Церкви має право брати спільно участь в тій Памятці Вечері Господньої, хіба би ціла Церква, йдучи за вказівками, поданими еван. Матєєм (18:15-17) отверто заборонила сего. Всі правдиві члени можуть брати участь; всі такі схотять на певно святкувати сю Памятку — такі на певно схотять послухати заохоти свого любого Учителя: Ідже з него всі; пийте з неї всі.“ Такі зрозуміють, що если не будуть їсти тіла Сина чоловічого і пити його крови, не будуть мати життє в собі. Тому, если вони в своїм серці і в своїм умі справді присвоїли собі заслуги жертви Господньої і його життє, будуть уважати для себе святкування Памятки Вечері Господньої не тільки заслугою але і щастєм, і будуть сим радуватись оден перед другим і перед Господом.

ХТО МОЖЕ ПРОВОДИТИ В ЧАСІ СЕЇ ПАМ'ЯТКИ?

Фальшива і богохульна наука о літургії або службі, і повстанне в Церкві осібної класи, званої клєром, щоб виконувала такі і тим подібні церемонії, так глибоко закорінилася в серцях людських, що навіть протестанти ще до нині уважають за канче потрібну річ, щоб був присутний „ординаований священник“ і попросив в молитві о благословенне і вів провід в церемоніях сего свята, бо інакше все було би не важне. Такий погляд є рінучо хибний. О тім скоро переконаємося, если пригадаємо собі, що кожний, хто має ласку брати участь

в тій Памятці Вечері Господньої, є посвяченим членом „царського священства.“ Кождий з них має повне право, дане Господом, проповідати його слово відповідно до своїх здібностей і нагоди; кождий з них є вповні уповажнений справувати також всяку службу, яку тільки може, так для Него, як і для членів його тіла, а в його імені може се чинити для других братів. „Ви всі брати,“ — так говорить о них сам Господь, і на ці слова ми не повинні забувати, коли святкуємо спільно Памятку з Ним, і святкуємо пам'ять його діла відкуплення і нашої спів-участі з Ним і з кождим присутнім як членом його тіла.

Однак в кожній громаді Господніх людей, в кожній маленькій Церкві або в тілі Христа, повинен бути порядок, як св. Письмо говорить. Частью сего порядку є, щоб були „старші в кожній Церкві.“ Хотят кождий член Церкви, кождий член Нового Створіння, має достаточне уповажнення від Господа справувати що небудь має зв'язь з Памяткою Вечері Господньої, то однак Церква, вибираючи старших, показує тим, що мають бути представителі цілої Церкви в такій важній справі. Для того приготувати все і обслужити в часі сеї Памяткової Вечері є обов'язком тих, котрих Церква вибрала своїми старшими.

Слова нашого Господа Ісуса: „де вас двос або трос збереться в імя мое, там я посеред них,“ показують нам ясно, що де тільки можливо, там повинно святкувати сю Памятку Вечеру в товаристві з спів-членами тіла Христа. Благословення, яке з тим є злучене, мало на цілі зближити одних членів до других не тільки на час сих щорічних сходин, але також, коли тільки можна разом зійтись. Де навіть двох або трьох можуть згуртуватися в імя Господа, коли не є можливо або не вигідно прийти до більшої громади братів, такі можуть святкувати сю Памятку як повна Церква. А навіть оден член, коли обставини так складаються, що він не може згуртуватися з другими членами, думаємо, що він вірою може получитись з своїм Господом, уважаючи Господа Ісуса і себе як двох. Радимо се тому, щоб хто, будучи так відокремлений від других, не уважав, що вже не вільно йому самому святкувати щорічного свята великої жертви за гріх і мати спів-участі з своїм Господом. В такім разі такий далеко віддалений член повинен постаратись о хліб (прісний, неквашений хліб — такий як „бискет або кракеси“) і о сок з винограду (сок з родзинок або вино*) і святкувати в душі з Господом Ісусом і з прочими членами тіла, від котрих з конечности є віддалений.

*О скільки нам здається, Ісус Христос уживав ферментованого вина, коли установляв Памятку своєї смерті. Однак не сказано, якого вина уживав, лише сказано: плід виноградний. Тому що пиття алкоголю так дуже поширилося в наших часах, ми радимо уживати неферментованого виноградного соку або соку з родзинок, до котрого можна додати кілька крапель ферментованого вина, щоб задоволити совість тих, котрі думають, що треба конечно уживати ферментованого вина, позаяк Ісус такого уживав. Таким чином ніхто з братів Господніх не соблазниться, хотів би як був слабій.

ПОРЯДОК В ЧАСІ ВЕЧЕРІ ГОСПОДНЬОЇ

Позаяк Ісус Христос не лишив нам правила або порядку, який малося би заховувати в часі Вечері Господньої, то і ми з своєї сторони не накидуємо його нікому. Але думаємо, що буде се корисним, если подамо від себе певні ради і вказівки, як обходити се торжество. Не думаємо тим установляти яке правило або закон, а тільки щоб помочти тим, котрі привикли до певного порядку в богослуженнях або котрі про се ніколи не чули. Тому просимо прийняти наші слова як добру пораду, котру, если покажеться потреба, можна в дечім змінити. І так:

1.) Се святочне зібрання можна розпочати відспіванням одної або двох пісень, надаючихся до сеї хвилі, котрі нагадували би присутнім подію, як вона відбувалася в Єрусалимі.

2.) Відмовити молитву з просьбою о благословення для зібраних а особливо для тих, котрі будуть брати участь, памятаючи також і на спів-товаришів того самого тіла, нам знаних і незнаних по цілім світі, котрі також святкують сю щорічну Памятку Вечері Господньої.

3.) Старший, провідник, може перечитати уступ із св. Письма, як була установлена ся Памятка самим Ісусом Христом.

4.) Той сам або другий старший може в промові дати пояснення о типі (прообразі) і о анти-типі (дійсності, о доконанім вже прообразі) або если хоче, може на голос перечитати се, що ми тут о сім пишемо.

5.) Провідник може пригадати, що наш Господь Ісус поблагословив хліб перш, аніж переломив його, і може попросити відповідного брата, щоб попросив в молитві о благословення на сей хліб. Если не буде такого, нехай сам відмовить молитву. В молитві повинен попросити о Боже благословення на сей хліб і на тих, що будуть його споживати, щоб очи їх розуму могли отворитися широко і могли зрозуміти глибину значіння, яке з тим в'яжеться, і також, щоб всі учасники могли отримати благословення бути в злучі з Господом Ісусом і, споживаючи сей символ його тіла, могли відновити своє посвячення дати себе ломати з Ним.

6.) Опісля нехай переломить прісний хліб або плячок і скаже слова Господа Ісуса: „Се є тіло мое, що за вас ломиться, їдьте його всі.“ Тоді нехай положить на тацу або на талір і оден з братів або і сам провідник нехай подасть по черзі або піднесе до кожного, і кождий член нехай уломить собі частинку з него і з'їсть. Если зібраних є велике число, тоді можна постаратись о більше тац або тарелців і рівночасно двох або трьох рознесе між сидячих братів.

7.) Підчас подавання і ломання хліба повинна панувати урочиста тишина, хіба що провідник пояснив би значіння хліба, в який спосіб ми споживаємо Господа Ісуса. Але краще було би, если б ся справа була пояснена провідником або ким другим в загальній промові перед ломанням хліба, подаючи значіння сего свята.

8.) Опісля провідник або хто з братів повинен попросити Бога о благословення на чашу. Бо як читасмо,

наш Господь „взяв чашу і поблагословив її,“ і подав її своїм ученикам. В молитві дякуємо Богу і просимо в благословенні на учасників. Опісля в тиhostи по черзі подати чашу чи склянку з вином всім присутнім.

9.) В такий спосіб ціле торжество скінчилося. І як учинив Ісус Христос і апостоли так радимо і ми: заспівати на кінець пісню і, не відмовляючи особлившої молитви, розійтись додів. Радимо, щоб при сій нагоді занехати звичайних поздоровань, привітань і пращань і т. п. Також щоб кожний о скільки се буде можна, старався уникати всего, що могло б заколотити духові враження і чуття не тільки сего вечера, але і слідуячого дня, роздумуючи о терпіннях нашого Господа Ісуса в горді Гетсманській і о його потребі співчуття і помочи, і о тім, що кожний член його тіла може також переходити подібні терпіння Гетсманії і потребує потіхи і помочи від своїх братів.

О нашім Спасителю написано: „Нікого з людей не було з Ним“ — нікого, хто міг би співчувати з Ним в його годині горя. З нами не так. Ми маємо співтоваришів тіла Христового, котрі подібно охрестилися у смерть, котрі так само обіцяли свято дати „зломати себе“ як члени одного хліба, котрі зістали приняті і намащені тим самим святим духом. А коли се маємо на пам'яті, тоді будемо щораз усерднійше старалися помочи собі взаємно, знаючи, що щобудь учинимо для найменшого брата-члена тіла, тим самим Голові учинимо. І Він так на се дивиться. Можемо тоді добре пригадати собі примір Петра — як він як слуга Господа запалав в його обороні, а однак в часі проби оказався слабим і сам потребував помочи і його молитви. „Я мелився за тебе, щоб не поменшала віра твоя.“ Маючи се на пам'яті, виїде се нам на користь, як без сумніву було се опісля великою користю для Петра. Се допоможе нам, що в кожній потребі будемо більше зверталися до Господа і просити його о ласку.

Також добра річ пригадати собі Юду. Він упав за своє самолюбство, гордість і захланність. Коли пригадаємо собі, як сими воротами самолюбства сатана входив щораз більше і більше до його серця, се буде нам наукою, як ми повинні на себе уважати, бо інакше впадемо в подібну сіть противника і виречемося Господа, котрий нас купив, і в подібний спосіб готові ми зрадити Господа, його братів і його правду.

Через цілий слідуячий день ми повинні роздумувати над тим, які терпіння переносив наш Спаситель. Таким чином не тільки повстане в нашім серці співчуття до Него, але також узброїмося і буде нам легше зносити, если би часами прийшли і на нас як на його послідователів огненні проби. Таким чином будемо могли йти за Ним аж до кону, маючи всегда на пам'яті його слова: Звершилося! Бо зрозуміємо, що се означало скінчення приношення його як жертви за гріх задля нас, і що його ударами ми є уздоровлені, і дальше розуміємо, що Він живе вже на віки і вставляється за нами і допомагає нам в кожній нашій потребі.

У первісній Церкві було звичаєм празнувати сю велику Пам'ятку в її річницю, але опісля як запровадили відправу літургії або т. зв. „служби Божої,“ від тоді щорічне обходження Пам'ятки Вечері Господньої стратило своє давнє значіння і з часом зовсім устало.

За перних кілька стоїть обходжено день смерти нашого Господа Ісуса Христа по жидівському календарю, як се повисше пояснилисямо. Але з бігом часу Християни, хочаби віддалитись як найдальше від жидівських звичаїв, запровадили зміну в численню дня смерти Ісуса Христа, нашого пасхального Агнца. На Нікейській соборі ухвалили, що від тепер мають святкувати Пасху в першу п'ятницю зараз по повні місяця по веснянім зрівнанню (перемозі) дня з ночью. Се рішеннє не тільки привязало пам'ятку смерти Господа Ісуса до певного і сталого дня, іменню, п'ятниці, званої „великою п'ятницею,“ але також запевнило, що від тепер рідко коли припадала на той сам час, що і жидівська пасха. Ріжниця в численню є ся, що Жиди вичікували, як і тепер се ще роблять, часу весняного зрівнання (перемози) дня з ночью і починали числити свої місяці першим нов'єм місяця, що слідував по зрівнанню дня із ночью, а свято пасхи обходили на саму повню місяця або 14. дня. Ся зміна спричинила, що часом між тими двома численнями заходить ріжниця о цілий місяць.

Не наша річ рішати, котра з тих двох метод є лучша, але ми йдемо радше за тим способом числення часу, котрого придержувався наш Господь Ісус і апостоли. При тім не думаємо, що ми поповнили би злочин, если би ми помилилися і святкували сю Пам'ятку в невластивий день, але, йдучи за приміром Ісуса, маємо в серці вдоволення, що стараємося о скільки можливо йти точно за тим, як сам Бог розпорядив. Дехто міг би сказати, що може було би ще лучше, если би прийнята стала дата або день по новітньому календарю, на приклад: 15. або 1. цвітень (апріль), або який инший день, — тоді не треба би буломучитись з обчислюванням дати святкування. На се відповідаємо, що Бог, видно, мав причину, що установив жидівський календар, і ми уважаємо за річ лучшу йти за сею його установою.

Ми бачимо, що в тім як раз случаю сонце представляло духове царство Боже, а місяць представляв Закон Завіта і нарід, що був під сим Законом Завіта. Се не сталося припадково, що наш Господь Ісус був рознятий як раз в часі повні місяця, але такий час призначив наперед сам Бог. Хотяй перед тим Жиди нераз бажали піймати Ісуса, то однак не могли, бо ще „не прийшла його година.“ (Йоан 7:30; 8:20) Розняття Ісуса в часі повні місяця, і се, що місяць почав зараз по тім маліти, показує нам, що Ізраїльтяни тоді стягнули на себе як на нарід неласку у Бога, або що вони на час зістали відкинені від Него, образом чого був місяць, котрий став зчезати; подібно і вони як нарід стали никнути, зчезати з лица землі.

*

• Подаємо ще витяги з енциклопедій Мек-Кліктова і Стронга, котрі обговорюють питання пасхи, як слідує:

Церкви Мало-азійські (східні) святкували пам'ять смерті Господа Ісуса в день, котрий відповідав 14-ому Нісан, коли то, як загально вірила вся первісна Церква, був розпятий Ісус Христос. Західні же церкви (Рим) були того погляду, що пам'ять смерті Господа Ісуса на хресті повинно святкуватися рік річно в певно означений день тижня, коли вона сталася, іменно, в п'ятницю. . . . Західні церкви уважали день смерті Христа як день смутку і продовжали піст аж до неділі, до воскресення. Східні же церкви Малої Азії уважали смерть Христа як відкуплення людського роду, і тому кінчили піст з годинною смертю Христа, се є, о 3. годині пополудні, і сейчас потім празнували аґане, вечеру любови або Вечеру Господню. Так одна як і друга церква (східна і західна) задержали імя: пасха, під назвою чого розуміли святочні дні сего тижня, а також і сам цілий тиждень.

До першої поважної диспути о сім предметі прийшло около 196. р. по Христі. Тоді римський єпископ, Віктор, розіслав письмо до всіх визначніших єпископів, просячи їх, щоб відбули у своїй провінції синод і ухвалили завести у себе звичай західної церкви. (Се є, щоб всі церкви святкували смерть Ісуса Христа в п'ятницю а воскресення Його в неділю, а не 14. і 16. Нісана.) Деякі єпископи пристали на се предложення, але синод, котрий відбувся під проводом Полікрата, єпископа з Ефезу, рішучо спротивився сему і потвердив лист єпископа Полікрата, котрий боронив звичаю малоазійських церков. В своїм письмі Полікрат покликнувся на повагу і слова апостолів Филипа і Йоана до Полікарпа і до семи його кривних, котрі перед ним були єпископами у Ефезі. . . .

До сего часу спір між церквами східними малоазійськими а західними (Римом) ограничується тільки до двох точок, іменно: 1.) Чи мають святкувати день тижня, чи день місяця, коли дійсно наступила смерть Христа? 2.) коли мають кінчити постити? В часі спору вийшло ще третє питання, коли в дійсности припадає 14. день Нісана? Богато „отців церкви“ було тої думки, що по давньому численню жидівському аж до збурення Єрусалиму, 14. Нісан все припадав по веснянім зрівнанню (перемозі) дня з ночью, і що тільки в наслідок пізнішого числення у Жидів 14. Нісан припадав деколи перед зрівнаннем дня з ночью. Тому домагалися, щоб 14. Нісан, котрий по переконанням обох церков означав час пасхи, припадав все по веснянім зрівнанню дня із ночью.

А позаяк жидівський рік є роком місяцевим [се значить, днів в місяці є стільки, скільки місяць потребує, щоб обійти раз довкола землі], і на 14-ого Нісана

все припадала повня місяця, тому Християни, прийнявши повисший астрономічний погляд, коли 14-ий Нісан припав перед зрівнаннем дня з ночью, святкували смерть Ісуса Христа о оден місяць пізнійше, аніж Жиди свою пасху. А що Християни не могли дальше сподягати на жидівський календар, тому мусли зробити свої власні обчислення часу свята пасхи. Сі обчислення часто різнилися між собою, почасти тому, як се повше сказано, а почасти тому, позаяк одні уважали 18-ий день марця як день зрівнання (перемоги) дня з ночью, а другі 21. день марця. Собор в Арле, що відбувся 314. р., стався ввести однообразність, але його ухвали не мали, як видно, великого успіху. Тому сю справу порушено ще раз на соборі Нікейським, котрий порішив, що церкви мали від тепер святкувати пасху по зрівнанню дня із ночью в п'ятницю по 14-ім Нісані. Також ухвалено, щоб александрійська церква, котра славилася науками астрономії, що року повідомляла римську церкву, котрого дня маєтсья святкувати пасху, а церква римська мала повідомити всі церкви в світі. Одначе і сі ухвали Нікейського собору не випадали всіх ріжниць. Аж завдяки обчисленням Дионісія Евґзіґуа впроваджено поступенно однообразність щодо звиною обходження свята пасхи у старинній церкві. Деякі краї, як Велика Британія, не покинули свого давного звичаю аж по довгім опорі. За часів Кароля Вел. введено однообразність і зачали святкувати п'ятницю як день смерті Господа Ісуса [замість святкувати в часі повні місяця по жидівському численню], і від сего часу вже не находимо нігде, щоб святкували де пасху 14-ого Нісана в часі повні місяця по весняній перемозі дня з ночью.

Папа Григорій XIII, котрий поправляв календар, затримав в цілости числення Дионісія, тільки докладнійше означив повню місяця і поправив календар по астрономічним обчисленням. Одначе помимо тих докладних обчислень пасха у Християн католиків припадає нераз на той сам день, що у Жидів, супроти ухвалам собору Нікейського.

Там само читаємо ще таке о пасці:

„Пасха — було се спеціальне свято у Жидів, котре своїм особливим відношенням до обрізання було у них неначе другим сакраментом. (2. Мой. 12:44) Можемо бачити се з того, що сталося в Гільґаль, коли Ісус Навин, відновляючи Божий Завіт, відсвяткував пасху зараз потім, як нарід обрізався. Відношення сих двох церемоній стало явне тоді, коли сповнилися їх анти-типи, іменно, коли Вечера Господня заняла місце першої пасхи і сталася великим святом для вибраного люду Господнього.“

ТРІУМФАЛЬНИЙ ВІЗД ІСУСА ХРИСТА ДО ЄРУСАЛИМУ.

„Благословен грядущий цар в імя Господне.“ — Лука 19:38.

Тепер надійшов час для Ісуса, щоб показати всім своє право, що Він є Богом намащений цар Ізраїля. Над способом, якого Він ужив, хочемо нині децю застанови-

тись. За мнучих дванадцять місяців Ісус міг був статися вождом народа, коли би тільки сего був хотів. Головно по тім як Він в чудесний спосіб **вжормав** 15

тисяч людей в Галилії, народ був би охотно узнав Його за такого, котрого Бог їм зіслав, щоб увільнити Ізраїля з під ярма римського. Ісус хотів, щоб царство небес з своїми благословенствами було установлене, але Він знав, що на його установлення ще не прийшов час, ані також не бажав того, щоб люди учинили його царем.

Ісус задержався в домі Заксея в Єрихоні. Народ, що прийшов чисельно до Єрусалиму на свято пасхи, довідався о тім і вийшов громадно йому на стрічу. Правдоподібно Ісус йшов поважно і поволі, бо дорога вела під гору. Як надійшов день, коли Ісус мав представити себе Єрусалимові за царя, тоді став оказувати свою царську силу і власть. Минувши Вифтанію, Ісус прийшов до гори Оливної. Тоді вислав двох учеників до поблизького села і каже привести собі ослицю і осла, котрих знайдуть привязаних, котрі вначе будуть чекати на Него. Если хто запитає, на що відв'язувать, нехай скажуть, що Учитель потребує їх.

Цілий Єрусалим знав, що Ісус був в Вифтанії, і всі сподівалися, що сего ранку Він прийде до міста. Богато людей були більше чим привязно настроєні зглядом Него. На многих робили велике вражіння різні чуда, а головне найбільше і посідне чудо, се є, воскресіння Лазаря з гробу. В тім часі Єрусалим був нерезновидний людми. Так в місті як і поза мурами міста були хмарп людей, що прийшли на свято пасхи, котре в тім часі було дуже торжественним і всенародним святом. Скоро зібралася велика громада людей і вийшла на зустріч Ісусови, щоб враз з Ним повернути до міста. Ученики припровадили осла і посадили Ісуса на него і стали віддавати йому честь як цареві. Похід розпочався. Одні стелили під ноги Ісусови свою одіж, другі кидали пальмові галузки, і за короткий час з грудей збільшавоючої щораз більше громади людей стала лунати похвальна пісня.

Від давня було звичаєм співати в часі пасхи деякі псалми. Співали 116. псалму і співаючі. Маючи їх на пам'яті, для людей була се легка річ получити слова 118. псалми з тим, котрий, як многі вірили, що він є сином Давида. Несвідомо народ винувив пророцтво. Вони стали величати Ісуса як обіцяного сина Давидового, котрий мав їм принести спасення. Веселі оклики людей і велика радість апостолів, коли бачили, що їх Учителеви віддають на кінець таку честь, і можливо що думали, що наблизився вже той час, коли і вони будуть піднесені до чести, все те викликавало у фарисеїв великий гнів. Пророк Захарія предсказав, що сі веселі оклики мали сповнитися; і отсе була одинока можлива спосібність до того. — Лука 19:40; Захарія 9:9.

ІСУС ПРИНИМАЄ ПОЧЕСТЬ

Положенне фарисеїв було безнадійне; бо вони хотіли поставити свою волю проти волі Божої. В дійсности вони не думали так, але в св. Письмі стояло написано ясно і вони бачили певні факта, тому повинні були їх розуміти; длятого позістали „свідомими незнайками.“ Ісус їхав дальше, а ученики і варід ще голосніше величали його як обіцяного Спасителя. Ісус віхав до міста як Богом назначений Цар, а не як представитель

якої політичної власти. Тому, вийшовши до міста, Він сейчас удався до дому свого Отця. Таким чином Він винувив пророцтва св. Письма а радісні оклики людей на його честь приймав покійно як слуга Божий.

Крім Ісуса ніхто не розумів значіння його візду до міста. Веселі оклики людей в його честь не приносили йому великої радости, бо Він знав, що вони не розуміють хвилі, а тільки винувияють сказане наперед слово Богом. Він знав напевно, що зближається до своєї смерті; що надійшов час, коли його жертва мала скінчитися. Але Він здався на провидіння Боже і роздумував над своєю одвічальністю. Знаючи, які будуть наслідки, Він спокійно виконував кожду точку на своїй дорозі, яка була назначена в пророцтвах. Та сі радісні оклики людей викликували в нім співчуття до них. Бо хотий вони не розуміли, то однак своїми окликами вони висказували бажання свого серця як і цілого світа за Спасителем.

Ся подія вказує нам, що пророцтво винувилося. Сей візд слуги Божого як Спасителя і Царя предсказали давно пророки. (Псал. 118:26; Захарія 9:9) Однак се певна річ, що сей візд не винувив всего, що пророкували сі оба пророцтва. Бо хотий Ісус представив себе і народ привитав його як свого Спасителя, то однак не прийняв його за такого, але кілька днів пізніше увесь народ обернувся проти Него і жадав його крови. Вони тим винувили друге пророцтво, котре казало, що Він буде погорджений і відкинений, і своєю смертю учинить жертву за гріх. — Ісаія 53:10.

ПРОРОЦТВО СЛОВНИЛОСЯ В СВОЇМ ЧАСІ

Коли Ісус був так близько кінця своєї земської служби, Він мусів слідити з великою увагою і з заінтересованієм словниення пророцтв, котрі о Нім писали. При тім не було видко, щоб хто змушував; але слово Боже зближалося дальше своїм порядком і в своїм часі до свого кінця. Ісус знав, що сего дни Він мусить мати осла для себе. Видко Він знав, де воно є, і знав, що ойго Отець сповнить свою частку сего пророцтва. Ісус послухний ділав свою роботу, а Бог надглядав над всім; і Божий порядок був захований.

Люде Господні мають з сего красну науку. Се певна річ, що вони не мають уважати за свій обовязок припаглювати, щоб пророцтво винувилося. Але, если працюють враз з Господом, де тільки можуть, то переконують ся, що пророцтво як раз винувияється. І хотий навіть, як се часто буває, люде Господні є майже певні, що виконують послідні річи, записані в пророцтвах, то однак і тоді вони не стараються сповнити пророцтва; і такого погляду повинні бути все люде Господні. Пророцтва, відносячіся до приходу Царя і його візду до міста Єрусалиму на око сповнилася, коли Ісус віхав з міста, але як тепер бачимо, вони вказують на ще білизну візду, іменно, коли Ісус дійсно прийде у своє царство.

Ісус є знова присутний і предкладає себе за Царя. Але начальники „християнських“ церков винувияють Него. Правду о його прихеді вони завзято винувияють. Подібно як фарисеї се робили. Ні тоді ні тепер не називають себе „Господніми“ людьми, не хвалять

няти Господа Ісуса. Горді фарисеї відкинули теслю із Назарету, як називали Ісуса. Вони не могли зрозуміти, що Він був Мессією, о котрім писали пророки. Горді начальники, голови християнства не хотять прийняти до відома, що Господь Ісус повернув вдруге. Вони виробили собі систем, котрий рішучо перешкаджає їм зрозуміти ясно волю Божу, як се було за часів фарисеїв, як сказав Ісус: „Як ви можете вірити, славу (почесть) оден від одного приймаючи?“ (Йоан 5:44) Але хотий в обох разях є подібність, то є також і контраст. Коли Ісус був віхав до міста, тоді злі люди і власть темряви взяли над Ним верх. Зло на око triumфувало. Але тепер коли Ісус входить „до міста“, Він не тільки приходить, щоб виконати зараз суд, але щоб покенати раз на все злих людей і всяке зло. Зло вже ніколи більше не буде triumфувати. Воно буде ще старатися адувати всяку вість о царстві Божім, але Бог не дозволить вже ніколи, щоб його слуги були підчинені властям злого.

ДАЛЬШЕ СПОВНЕННЯ В ЧАСІ ДРУГОГО ПРИХОДУ

Позаяк Ісус, віджаючи до Єрусалиму, сидів на ослі, видавалося всім зовсім природною річю, що ціле пророцтво Захарії сповнилося при сій нагоді. Але зміст сего пророцтва показує нам, що се місце св. Письма відноситься до приходу нашого Господа як Царя в силі, котрий потім стане благословити своїх людей. В західних краях Європи люди говорять о ослі звичайно з насмішками і з легковажанням, але не так є на сході. Тому св. Письмо говорить зовсім поважно. Терниливий осел є символом пониження і покорн. Се не були би книни і зовсім не уймало би се на чести, если би хто сказав, що наш Господь Ісус, повертаючи до свого і у славі, приходить тепер, ідучи повози неначе на ослі.

Християни насміхалися з Жидів за їх поведіння зі своїм Мессією. Жиди очікували, що їх Мессія буде великий і в почестях, щоб міг бути гідним вождом Божого народу. Але він прийшов покірний і в пониженню, тому його відкинули. Християни кажуть, що вони вичікують другого приходу Господа, і що його прихід буде славний в великій величчї і ясности, ідучи на хмарах. Але він, хотий є духовною славною істотою, показується у смирній вістї, яку проголошують його люди. Великі і славні особи наших часів виявили свою облуду і відкинули його. Сї мудрі і „розумні“ не спізнали знаків його присутности. А покірні і вірні його слуги є погорджувані

в очах мудрих і виглядають неначе осел для того, що їде на військовім коні.

Є багато таких, котрі раді би повстримати Господніх людей, щоб сі не радувалися своїм Господом і не несли потішавчих слів для стогнучого людства, та щоб не проголошали обіцяного Відкупителя. Та надійшов час, коли всі мають узнати Ісуса Господом. Бо наколи би сі, що знають правду, оказались невірними і пішли за радою тих, котрим є нелюба сі вістка і заперестали проголошати людям прихід Царя, то Бог ужне камінів і вони закричать голосно, що Цар слави вже прийшов. Але вірні слуги не схотять ніколи стратити сїї ласки, яку їм дає їх союз з Господом. Ся вістка буде змагатися в шо раз більшу силу аж сповнить свою роботу.

В сій події вірні послїдувачелі Ісуса бачать два образи, з котрих черпають для себе дві науки, де знаходять покріплення для себе. В першій вони бачать самих себе, котрі подібно як перші ученики радуються славою, котру отримує їх Господь. Вони також віддають честь йому, простеляючи вірою свою одіж у його стїп на знак, що вони посвятили себе йому цілковито; вони також мають в руках побідні нальми. Вони знають, що Господь Ісус перебирає тепер в великій славі всю силу, і що надійшов час, коли світ отримає щасття.

Другий образ є менше ясний. В тім образі ученики бачуть себе на тім самім місци, що Господь. По провіді Він їх наділив честю, тому що отримали від Него ласку бути його представителями на землі і тому, що на них лежить обовязок бути його свідками посеред зорганізованих релігій. Вони несуть вість о царстві Божім між нарід, котрий величається, що служить Богу, але серцем і духом є далекий від Него і ненавидить не тільки його право і його волю, але і його слуг.

Перенимаючи власть царську, Ісус показав, що має власть розпоряджуватися так тим, що було конечно потрібне для виконання його наміру, як також і над ним створінем. Він не просив дозволу, щоб хто позволив йому взяти осла; а ідучи на несприятливім до їзди ослі Він показав, що може зовсім спокійно контролювати звірною, хотий довкруги викирдував нарід радієні оклики і голосно співав. Се також може нам бути наукою. Се нагадує нам, що наш Господь, котрого присутність ми проголошаємо, має ту саму силу і власть і ужне їх до дальшого розширення справ Божого царства так, як се йому сподобається.

СПАСИТЕЛЬ НА ХРЕСТІ.

ІСУС ПІДЧИНЯЄТЬСЯ БОГУ — НАРОД ТАКОЖ НАСМІХАЄТЬСЯ З ІСУСА — ПОСДНАННЯ МУСИЛО БУТИ УЧИНЕНЕ — РАЙ ВСЕ ЩЕ В БУДУЧНОСТІ.

„Він, що свого Сьва не пощадив, а за всіх нас видав його, хіба ж з Ним і всього нам не подарує?“ — Послання ап. Павла до Римлян 8:32.

Засуджуючи Ісуса на розп'яттє, Пилат обмив руки перед народом, щоб показати їм, що він не хоче відповідати за вельнну кров Ісуса. Але сїм учинком він не

змиз з себе своєї вини аві своєї ганьби. Соромна смерть Ісуса буде на міки оповідати о двох іменах: о Юді, котрий представляв найвищих священників; і о Пилаті,

котрий заступав світську владу. Дятого що Бог хотів, щоб Ісус умер, тому сим людям було дозволено, щоб виконали, що їм подобалося.

Було кілька причин, чому Бог дозволив на се; 1.) Ісус прийшов з неба, щоб умерти як ціна викупу за рід людський, 2.) позаяк Бог вилучив Ізраїльтян із всіх прочих народів і заключив з ними Завіт-Угоду, а незахованне законів сего Завіту означало — прокляття (5. Мойсея 11:28,29); тому задля сего, що вони упали, потреба було, щоб мали спеціального відкупителя, і сей відкупитель мусів статися прокляттям (до Галат 3:13); і 3.) позаяк наміром Божим було, щоб відкупитель перетерпів смерть. — Ісаїя 53:12.

Дятого Ісус мусів умерати в такий спосіб, щоб зазнав на собі ран і ударів, і стався неначе прокляттям.

Тоді Пилат передав Ісуса в руки жовнірів і народа. Принесли готовий хрест і положили на Него. Але тягар був за великий на поранені плечі. Якійсь час Ісус, хочючи у всім сповнити волю Божу, намагався нести хрест. Делкі жінки з міста, побачивши се, з жалю стали голосно плакати; а Ісус, учувши се, звернувся в їх сторону і сказав: Не плачте наді мною, але радше над собою і над дітьми вашими, бо зближається велике горе на вас всіх. (Лука 22:28-31) Ще трохи і Ісус не міг вже дальше нести свого хреста і упав під ним. Саме на той час надійшов Симеон з Киринеї, що йшов з села до міста. Можливо що оказував милосердя над Ісусом і своє співчуття над Ним, коли бачив, як немилосердно поводитися з Ним, тому взяли його і казали нести хрест йому. Євангелисти не кажуть нам, чи Симеон ніс хрест добровільно, чи ні. Але все таки се був тягар повний чести. Нам видається, що він радо поміг Ісусу нести його хрест, і правдоподібно він був отцем Руфа, о котрім говорить Павло до Римлян 16:13. — Гляди Марка 15:21.

Прийшовши на місце страчення, жовніри взялися до свого діла. З Ісуса зняли одіж і роздягнули до нага; положили руки на хрест і прибили гвоздями.

Ісус був неначе ягня, призначене на зарізь. Не ставив найменшого опору. Опісля піднесли хрест до гори і спустили до виколаної ями. Під тягарем тіла рани на руках і ногах ще більше розширилися. Страшний був се вид, а ще страшніші муки. Розуміється, жовніри були на се рівнодушні. Их се не боліло.

Тепер Син чоловічий був піднесений в гору. (Іоан 8:28) Але не було нікого, хто закликав би: „Ось, Агнець Божий.“ Ученики по першій перестрахи ще не прийшли до себе, тому були далеко від Него. Страх, який їх обгоряв, не давав їм нагадати собі молитву Ісуса, в котрій Він просив Отця, щоб заховав їх в часі, коли їх Пастир не буде міг сего чинити. (Іоан 17:11) Тільки жінки, що прийшли з Галилеї, вони не боялися так як ученики, і стояли недалеко.

НАРОД ТАКОЖ НАСМІХАЄТЬСЯ З ІСУСА

Вороги Ісуса тепер урадувалися. Их довго ожидані бажання сповнилося. Той, котрого вони так дуже ненавиділи, буде незабаром зпрятаний їм з дороги. Тепер

прийшли до Него і стали насміхатися. „Ти спасав других, спаси тепер себе, если можеш“ — казали. А Пилат казав положить над головою Ісуса напис: „Се є Ісус, цар Жидівський.“ Сим оказав він свою погорду так до Ісуса, як і до його противників; але тим сповнив він Божий намір. Також жовніри насміхалися з Ісуса і, називаючи його царем, подали йому пити. — Лука 23:36

Простий народ також брав участь в тих насмішках. Вони хитали своїми головами і говорили: „Божи Ти Син Божий, зійди з хреста! Других спасав, а себе не можеш спасти? Если Бог є твоім Отцем, то чому не зійде і не поможе Тобі?“ „Він уповав на Бога; нехай тепер визволить Його, коли хоче Його; казав бо: Я є Син Божий.“ — Матей 27:43.

Тіло Ісуса витягнулося так, що всі кости на Ним мож було почислити, коли висів на хресті. (Псал. 22:17) Дя більшого сорому розняли Ісуса між двома розбійниками, котрі також насміхалися з Него. Се сталося, щоб справдилось Писання: „До лиходів (злодів) дав себе почислити.“ (Ісаїя 53:12) Ісус витерпів найбільше пониження, якого тільки було можна зазнати. — до Филиппян 2:7,8.

Цілий той час Ісус заховав повну свідомість. Він навіть наумисне не хотів випити одуряючого напитку, щоб терпіти свідомо аж до останку. Ні одно слово нарікання не вийшло з його уст за цілий час його мук. Чашу, яку його Отець наготував йому, Він хотів випити аж до два.

Оден з розбійників зауважив, що сей чоловік не є звичайний. Він не був такий, як другі. Не бачив в нім ні то гніву, ні нетерпеливості, ані бажання улешити свій біль, а навпаки учув, що Він молиться за тими, що його мучать. Сей розбійник пізнав, що він був у блуді, коли насміхався з него, і став докоряти другому розбійникови і, звертаючись до Ісуса, промовив: „Спогадай мене, Господи, як прийдеши у царство Твоє.“ А Ісус йому відповів: „Істино, правду говорю тобі сьогодні: — будеш зі мною в раю.“ — Лука 23:42,43.

Саме тоді прийшов ближше Йоан і матір Ісусова. І Ісус промовив до неї: „Жено, ось син твій,“ вказуючи на Йоана, а до Йоана сказав: „Ось, мати твоя.“ (Іоан 19:26,27) Від сего часу Йоан взяв матір Ісусову до себе і нею опікувався. Прийшло полудне і з тим налягла на землю темна, несподівана темрява, котра нагнала людям страху. Люде з страхом утікали до міста. І так запанувала кругом тиха мовчанка.

ПОСДНАННЕ МУСИЛО БУТИ УЧИНЕНЕ

Насмішки людей, котрі казали, що Бог не ділає нічого, щоб показати, що Він журиться тим, котрий називав себе його Сином, мусіли певно боліти Ісуса, котрий сам вичікував якогось знаку від свого Отця. Але Ісус заняв місце грішника; тому мусіло наступити розірвання союзу, який його дучив з його Отцем. Довгих шість годин не було ніякого знаку, щоб вказував, що Отець ділає про Него. На кілька хвиль перед 3. годиною Ісус перервав свою мовчанку і закликав: „Боже мій, Боже мій, чом мене покинув си?“ (Матей 27:46) А опісля

сказав: „Жаждую,“ і зараз оден з жовнівів взяв губку, наповнив оцтом і, настромивши на тростину, подав до уст Ісуса. Коли то сталося, видячи, що всі пророцтва що відносилися до його терпінь, сповнилися, промовив: „Сповнилось.“ І, покликнувши голосом великим, Ісус сказав: „Отче, у Твої руці передаю духа мого!“ (Лука 23:46) І склонив голову і умер. Він умер тоді, коли по закону убивано агниці на вечірню жертву; неначе держав себе при життю аж до сеї хвили.

Ісус умер, життя його закінчилось. Коли возьмемо на вагляд його ворогів, то вони були причиною мордерчої смерті; коли ж його самого, то Він скінчив свою жертву, котру розпочав в Йордані, коли посвятився сповнити волю Отця, і сповнив її, знаючи, що його життя мало бути дане як викуп за многих і малося тим запечатати Новий Завіт з Ізраїлем. Хотяй Ісус умер, тоді ціна викупу на освободження людей від гріху і смерті не була зараз заплачена, і як дальший наслідок тоді зараз не зівстав усунений осуд, котрий впав на світ за гріх, ані також не зівстав усунений прокляін, який впав на Ізраїля. Дорога, котрою Бог спасе світ, провадить через викуп і через жертву поєднання. Смерть сама в собі не могла усунути ні вини ні сили гріху. Бог хотів, щоб жертва поєднання була учинена в небі і то Тим, котрий був жертвеним Агнцем. Тому таке поєднання не могло наступити, аж жертва мусіла бути принесена і принята в небі. Аж тоді викуп міг розпочати мати свій наслідок і могла розпочатися жертва поєднання за гріх. — до Жидів 9:24-26.

РАЙ ВСЕ ЩЕ В БУДУЧНОСТІ

Пояснення слів, сказаних Ісусом до розбійника на хресті, як се загально доси подавали, було невластиве. Того дня, коли Ісус умер, Він вступив до „аду,“ як говорить св. Письмо, се значить, його занесли і поховали в гробі. (Йоан 19:40-42; Псал. 16:10; Діян. Ап. 2:31) Ісус умер і позіставав в ставі смерті аж до часу, як Бог Єгова оживив його до божественної природи. Наука о посереднім місці між небом а „пеклом,“ ль сего навчають по церквах, немає за собою ніякого потвердження в св. Письмі. Ясна річ, що так Ісус як

і розбійник того дня оба умерли і пішли до „аду,“ до „пекла,“ се значить, до гробу.

Розбійник був Жидовинем і він знав о надії воскресення. Можливо, що він чув, як Ісус навчав о воскресенню в „последний день.“ О тим знала не лише сама Марта. (Йоан 11:24) Тому тепер він повірив, що Ісус прийде колись до свого царства, і виявив свою віру сими словами: „Спогадай мене, Господи, як прийдеши у Твоє царство.“ (Лука 23:43) На се Ісус неначе таке хотів сказати: Хотяй нині все проти мене говорить, то однак: „Істинно глаголю тобі сьогодні: — будеши зі мною в раю.“

Розбійник на хресті не показує нам сего, що ніби то за одну щирю молитву або за одне зітхнення перед самою смертю можна дістатися до неба, хотяй би ціле своє життя жив не знати як грішно, як то учать по церквах! Зовсім ні! Тут показано, що ніхто не буде відкинений від ласки Божої, если бажає уложити своє життя відповідно волі Божій. Сей розбійник воскресне, ожне у своїм часі і під руководством Ісуса буде тішитися благословеннями тисячлітнього царства, і ввійде до раю, се значить, він прийде до совершенного життя і буде жити на землі, котра прийде до стану первісного раю і буде жити в єдності з волею Божою.

Нерозумна наука теперішних т. зв. християн осягнула свій вершок в часі всевітної війни. Мудрі сиво волосі „отці духовні“ висказували отверто, що тисячі а тисячі жовнівів, котрі ішли до битви нераз напів п'яні і з проклянами і богохульствами на устах, що вони, упавши на побосвищу, пішли впрост до неба. Вони блудно научали так жовнівів як і людей, що хто вмירה задля на позір доброї справи, вистарчас, щоб перед смертю тільки побожно зітхнув; і що таке зітхнення вже вистарчить, і він піде впрост до вічного блаженства перед самого Бога Єгову.

Дякуємо Богу, що спасення світа не опирається на таких хитких підставах. Воно опирається на любові і силі Божій, і на його словах, що дав Сина свого на спасення світа. Ісус живе. Він також спасе світ. Він вже є знова присутний, щоб скінчити діло, яке розпочав, коли умер.

ВОСКРЕСЕННЄ ІСУСА ХРИСТА

ІСУС БУВ ДІЙСНО МЕРТВИЙ — ІСУС ВОСКРЕС В БОЖЕСТВЕННІЙ ПРИРОДІ — ІСУС ДОКАЗУЄ СВОЄ ВОСКРЕСЕННЄ.

Ісус умер в п'ятницю околo 3. години пополудні, а перед 6. поховано його до гробу, бо зараз починалася субота і спеціальне свято, пасха. По закону Мойсея трупи людей не могли висіти через сей день на хресті, бо опоганили би так свято як і людей. (2. Мойсея 12:16) Старшина жидівська так сильно бажала смерті Ісуса, що не могли навіть погамувати себе, щоб се учинити по святах.

Коли Ісус умер, Йосиф з Ариматеї, що був потаємним учеником Ісуса, прийшов до Пилата і попросив о тіло Ісуса. Також Нікодим прийшов до гробу і приніс бога-

то пахучих мастей. Сі боязливі ученики набрали тепер відваги і висунули сміло. Несправедливість і звірське обходження їх товаришів Синедріону і спокій і повага Ісуса казали їм виявити отверто, що вони є його учениками. Хотяй пізше призналися, але Бог дав їм ся ласку, що могли віддати йому последню прислугу і похоронити. Ісуса похоронили в ново висіченім гробі, котрий приготував для себе Йосиф. Скоренько мусіли се робити, бо надходив святый день, коли не вільно було ділати подібної роботи. При тім була Марія, мати Ісусова, жінки з Галилеї, що ходили за Ісусом, Йосиф

і Никодим. Сталося так, як давно предказало св. Письмо: „Визначили йому гріб (смерть) з злодіями, та його погребано в багатого.“ — Ісаїя 53:9.

На другий день старшина жидівська прийшла до Пилата і сказала, що сей чоловік, Ісус, обіцяв, що він третього дня воскресне. Вони боялися, щоб часами ученики не прийшли в ночи і не взяли тіло свого Учителя, і опися сказали, що слова їх Учителя сповнилися. Вони не боялися, щоб ученики могли учинити чоловіка живим, а боялися порожнього гробу. Тому просили Пилата занесяти гріб печаткою і поставити коло гробу сторожу, щоб щось подібного не сталося. Пилат пристав на се, і вони взяли сотню римських жовнірів і положили печать на великім камені, що закривав гріб.

ІСУС БУВ СПРАВДІ МЕРТВИЙ

Нема сумніву, що старшина жидівська тепер радувалася, що їх ненависний ворог, котрим погорджали, але і котрого боялися, вже не живе. Вже уступився їм з дороги; що неспокій між Ізраїльтянами, котрий давався відчувати за минулих три і пів літа, і котрий загрожував їх позиції і значінню, вже скінчився. Усунути тепер учеників не робило для них ніякої трудності.

Син Божий умер і зівстав погребаний. На факті смерті Ісуса опирається цілий Божий план; бо смерть чоловіка Ісуса була тою ціною викупу на спасення цілого людського роду. Із вестидом мусимо признатись, що т. зв. християнство своїми догмами і науками перекрутило і у фальшивім світлі представляє відкуплення і Божий план.

Если маємо розуміти св. Письмо, Біблію, тоді нехай воно само про себе говорить. Св. Письмо говорить, що Ісус віддав свою душу (своє життя) на смерть. (Ісаїя 53:12); і що відповідаючою ціною, потрібною на викуплення людей не були муки Ісуса аж до смерті, — а сама його кров, його життя, (Він сам), котре віддав на смерть. (1. до Тимотея 2:6; до Ефесян 1:7) Св. Письмо всегда говорить о смерті особи Ісуса, а ніколи о смерті його тіла, як частини його самого, або частини віддільної від душі або духа.

Іншими словами св. Письмо доказує, що коли Ісус умер на хресті, тоді умерло не тільки саме його тіло, але Він цілий умер. Так само св. Письмо говорить о воскресенню особи, істоти, Ісуса, а ніколи о воскресенню його тіла. (до Римлян 6:4; 1. до Корин. 15:4) Если Ісус не умер в дійсности, тоді також не було дійсного воскресення з смерті.

Пійшовши раз за сею зовсім блудною наукою, що тільки тіло Ісуса умерло, прийшли дальше до заключення, що воскресення його наступило в сей спосіб, що його безсмертний дух злучився назад з його смертним тілом. Сей блуд був причиною дальшого другого блуду, що Ісус був в часті Богом а в часті чоловіком.

ІСУС ВОСКРЕС В БОЖЕСТВЕННІЙ ПРИРОДІ

Наука теперішнього т. зв. християнства відмовляє Богови всемогутности, а воскреслому Ісусови слави. Боли знаємо, яке в дійсности було воскресення, тоді не впа-

демо так низько і не прийде нам на думку говорити, що Ісус в небі має матеріальне людське тіло, одиноку матеріальну річ, яка там могла би знаходитися. Если б Він мав таке тіло, Він не міг би бути подобою Отця і ясним образом особи Отця. — до Жидів 1:3.

Колі застановимося добре над сею справою, бачимо ясно, що воскресити тільки людське тіло Ісуса і учинити його безсмертним, не було би в тім мудрої ціли. Се означало би, що Син Божий, котрий мав би мати всяку власть на небі і на землі, мусів би бути обмежений сим матеріальним тілом. А ті самі священники учать, що смерть освободжує чоловіка з його тіла і дає йому більшу свободу. Отже одно другому противорічить.

Відкинувши на бік всі людські науки, а взявши за провідника св. Письмо, бачимо ясно Божий план, який Він уложив зглядом Христа і зглядом людей через Него. Ісус умер як чоловік, щоб міг положити себе як ціну викупу за людей, але воскрес з смерті як духовна істота, щоб міг стати викупителем в силі. (1. Петра 3:18) З сею бачимо, що воскресення Ісуса не було під ніяким видом подібне до тих, котрих Він сам воскрешав із смерті.

Бог Єгова воскресив Ісуса зі смерті. Тим Він доказав, що може воскресити особу зі смерті, хотяй ушли би тисячі літ. Тіло се не особа. Бог знає кожду думку і характер кождої особи, що мала в собі дихання життя. При воскресенню Він дасть кождій особі таке тіло, яке Він схоче — деяким дасть духовне тіло, а світови загалом дасть тіло з мяса і крови. Воскресення Ісуса показує також, що Він є Сином Бога в силі. (до Римлян 1:4) Тим фактом Бог Єгова запевнив всіх людей, що вони воскреснуть з смерті і мають приобіцяно вийти на суд. (Діян. Ап. 17:31) Тим також Бог показав, що Він має повну силу і на кінець зломить всяку власть своїх противників.

ІСУС ДОКАЗУЄ СВОЄ ВОСКРЕСЕННЯ

Третього дня рано, а в перший день тижня, Ісус встав з гробу. В який час се сталося, незнаємо. Доста, що коли вірні жінки прийшли в велілю раненько на гріб, він був отворений, а сторожі, що сторожили гріб, повтікали. На своє здивованє жінки знайшли ангелів, що сторожили гріб, котрі сказали до них: „Нема його тут, Він встав.“ (Лука 24:6) І додали, щоб ішли чим скорше до учеників і пригадали їм слова, які Ісус говорив їм, будучи ще в Галилеї, і що Він піде поперед них до Галилеї. (Марко 16:7) Всі окрім Марії Магдалини побігли скоренько, щоб сповістити учеників о дивній пригоді і оповісти їм слова ангела. А Марія лишилася і плакала. В тім явився їй Господь Ісус. Вона хотіла бути довше при Нім, але Ісус, сказавши кілька слів, опустив її і зник. Також об'явився в дорозі і прочим невістам, як вони бігли, щоб сповістити його учеників. — Матея 28:9.

Пізнійше того самого дня Він показався двом ученикам, і також прочим. Вони переконалися, що його сло-

во сповнилося. Їх любий Учитель був живий. Вони не могли розуміти його поведіння зглядом них, але за вимкою Томи, (котрого не було між ними), всі повірили, що їх Учитель не є вже більше під властю смерті. Бог Єгова увільнив Ісуса з смерті, як було написано: „Ти бо не оставиш душі моєї (мене) в підземній пропасти (в шевел, в аді, в гробі, в „пеклі“) і не даси т в о м у с в я т о м у бачити зотліїня.“ — Псалма 16:10.

Пять разів являвся Ісус того дня (іменно: Марії Магдалині, жінкам, двом ученикам в дорозі до Еммаус, з котрими йшов кілька миль, Петрови і десятком у вечір), але ніхто не знав, що Він є коло них, аж сам об'явився. Коли явився ученикам вечером, Він став нечаяно посеред них, не входячи, бо двері були зачинені і замкнуті зі страху перед Жидами. З сего бачимо, що наш Господь Ісус не мав матеріального тіла як коначно потрібну часть своєї істоти, але що Він мав духовний організм, і мав також силу прибирати або творити собі тіла людські різних видів, яке хотів. Подібно як то Він ділав давно або другі ангели, коли Бог посилав їх до людей. Се, що гріб був порожний, не означає ще, що Ісус взяв собі назад своє чоловіче тіло. Если би тіло лишилося було в гробі, сталося би непоборимою перешкодою для віри учеників. Тому Бог сиритав його так, як Йому було вгодно.

Так звані теперішні християни учать, що порожний гріб є найбільшим доказом воскресіння тіла Ісусового,

і що в його воскресінні не можна би було повірити, если би гріб не був порожний. Ми відповідаємо так: Порожний гріб був потрібний, щоб osiąгнути ціль, яку мав Бог, воскрешаючи Ісуса, але не був потрібний, щоб воскресити Ісуса. Тіло чоловіче Ісуса, або Ісус як чоловік сповнив свою ціль, віддаючи на жертву своє совершенне життя яко чоловіка як відповідну ціну за совершенне життя Адама.

Воскресіння Ісуса є в дійсности початком Нового Сотворіння. Він був перво-родним з мертвих. (до Колос. 1:18) Се Нове Сотворіння, котрого Бог Єгова воскресив з смерті, почалося в ріці Йордані. Він тепер є Господом, Паном життя; а передовсім Він є Головою Нового Сотворіння, котре воскресне також до божественної природи. Кождий послідователь Ісуса, коли скінчить своє земське життя і умре подібно як його Учитель, воскресне до того самого степеня слави.

Час життя для Церкви почався в день п'ятидесятниці. Він ще і тепер є. Коли життя Христа перестане приводити на світ сі Нові Сотворіння, котрі будуть мати участь в його воскресінні, тоді Воно стане приносити свої благословення між людьми. Найперше живі люди навчатися доріг праведности, а опісля будуть покликані мертві з гробів в своїм порядку, аж увесь відкуплений рід людський побачить і відчує силу Божу у воскресінні Христа.

ПОЯСНЕННЯ СВ. ПИСЬМА.

Чи десять заповідей Божих є вічним законом, чи вони аїстали прибиті до хреста?

Десять заповідей Божих були дані Жидам і вони обов'язують їх ще й досі. Завіт - угоду, яку Бог заключив з ними, Він не відкликав і не уневажнив її. Їх завіт (угода) закону вікніці зветься з новим завітом (з новою угодою). Обіцяних благословеньств, про котрі Бог говорив через пророків, вони не отримають через свій завіт закону. Бог сказав, що нарід Ізраїльський отримає великі благословеньства, — „та не з давньої умови твоєї зі зі мною (та не з давнього завіту заключеного зі мною).“ — Езекиїл 16:61.

Старий завіт буде обов'язувати (покривати) Ізраїля, аж новий посередник припровадить їх до нової угоди, до нового завіту.

Сим новим посередником є Ісус Христос, Голова, і Церква, його тіло. В міру сего, як Жиди старалися заховувати закон десятиох заповідей, о стільки отримували і отримують благословеньства з рук божих.

Правдиві Християни, дійсні послідователи Христа, не є під законом десятиох заповідей, котрі Бог дав виключно для самих тільки Жидів на Синай-горі; але вони все, як взагалі і всі Божі сотворіння, бузи під духом десяти заповідей в міру сего, як вони їх знали. Дух сего закону був виражений Господом Ісусом, коли Він сказав, що сей закон міститься боротко в двох заповідях: „Маші люби

ти Господа Бога твого всім серцем твоїм, всім умом твоїм, всею душею і всіми силами“. Сей закон обов'язує кождого правдивого Християнина. Ангелів обов'язує сей закон. Всі сотворіння Божі, котрі живуть в єдности з Ним, мусять знати і любити Бога цілим своїм серцем, умом, душею і всею силою. Друга заповідь, як сказав Ісус, є, що маємо любити своїх ближніх, як себе самих. Всіх правдивих християн обов'язує ся заповідь. Ісус і Апостоли були під сею заповідю і кождий ангел є під нею. Волею Божою для всіх його сотворінь є дух сего закону, даного Ізраїлеви, котрий все буде обов'язувати.

Але для церкви була дана трета заповідь, як сказав Ісус: „Заповідь н о в у даю в а м, щоб ви любили оден одного, як я любив вас“. Ся заповідь відноється тільки до самої Церкви. Ся заповідь не обов'язує всіх людей на світі взагалі. Ісус дав сю заповідь тільки для своєї Церкви в часі віку євангельського. Ми не маємо в той спосіб любити ангелів або світ, а тільки оден одного. Як дуже маємо любити братів? Маємо їх любити так, що і життя своє за них маємо положити, як і Ісус положив своє життя за нас. Ми мусямо вирабляти в собі сю любов, если хочемо отримати від Бога найвищі і найбільші благословення. Хто не буде мати такого степеня любови, сей буде належати до „великої громади“; але хто хоче належати до тіла Христового, цей, мусять любити оден одного, як Ісус полюбив їх. Апостол Іоанн, говорячи о тім, як Ісус умер за нас, каже: „і ми повинні за братів душі (життя) кла-

сти". (1. Йоана 3:16). Всі, що будуть тими, більш, „чим побідителями“, будуть заховувати сю третю заповідь. Таким чином ми можемо тільки виконати наш завіт, нашу угоду через віддання себе на жертву”.

Що-ж отже Христос прибив до хреста? Се був завіт закону. Се був завіт або угода, котру Бог заключив з Ізраїльтянами, під котрою Жиди мали надію статись членами вибраної Церкви. Если б вони заховали були совершенний Божий закон, сям показали би, що вони є совершенними істотами. Таким чином вони могли бути перенесені до „завіту через жертву“, не потребуючи бути відкупленими. Розуміється вони не могли заховати діл закону завіту — діл завіту, котрий вимагав, щоб всі діла були совершенні; а таке ділати може тільки совершенний чоловік. Бог знав се, але Ізраїльтяни не знали о тім. Божий завіт, або угода, котру Бог заключив з ними, давала їм право жити вічно, если би вони могли виконати вповні всі услівя сеї угоди. В таким разі вони не були би потребували бути відкуплювані.

Коли Ісус прийшов на землю і сповнив всі вимоги закону завіта, Він став наслідником всіх обітниць, які давала ся угода, або завіт закону. Таким чином сповнилися або закінчилися всі надії і сподівання які хто ще міг мати, що може досягнути їх під услівями сего закону завіта. Від тепер всі благословення, які обіцявав сей завіт закону, могли прийти лишень через Христа, — і в инший спосіб не можуть прийти. Се був отже сей завіт, або угода, що зістала прибита до хреста. Деякі Жиди, як апостоли і прочі, зрозуміли вкінці, що одинокою для них дорогою, щоб досягнути сі благословення, які обіцявав завіт, учинений на Синай-горі, є прийти до Христа і умерти з Ним — з Ним терніти.

Ми, що були Поганами-Язичниками, стасмося членами духового Ізраїля і користаємо з благословенств, яких сподівався досягнути звичайний Ізраїль; але сі бла-

гословенств ми досягаємо через Христа під услівями Його угоди, угоди жертви: „Зберіть Мені праведних моїх, що при жертві учинили завіт (угоду) зі Мною“. Пс.50:5.

— o —

„А сини царства будуть повикидані у темряву надвірню; там буде плач і скреготання зубів“. „Рече тоді цар до слуг: звязавши йому ноги і руки, візьміть його і викиньте в темряву надвірню; там буде плач і скреготання зубів“. — Матеї 8:12; 22:13.

Теперішні т. зв. „християне“ кажуть, що сі місця означають пекло. Ми кажемо, що ні. Тут говорить ся о темряві надвірній, на дворі; а по їх науці в самім пеклі є огонь, отже там повинно бути ясно, аж за очи хватати. Тому темнота надвірна означає щось инше. Що-ж такого? А ось: В сих приповідях Ісус Христос не говорив зовсім о світі, але о своїй Церкві, о тих, що є вірні, сі будуть в світлі, сі порозуміють плян Божий. Але св. Письмо говорить, що з „нечестивих“ ніхто не порозуміє; тільки „мудрі“ зрозуміють „Довірність (секрет) Господня для тих, що Його почитають, а заповіт його на те, щоб звістити їм“. Такі будуть іти в світлі і таких св. Письмо називає „синами світла“. В сих приповідях Ісус Христос говорить, що з кінцем віка будуть деякі, що не будуть вірні, як обіцяли, і тому будуть викинені із світла в надвірню темряву. Де-ж буде ся темрява? Де? — всюди. Ся темрява панує між поганами, а також і між т. зв. християнами.

Хто не буде вірний Христу і його слову, сей буде викинений в надвірню темряву і буде мав звязані руки і ноги, се значить понаде в такий стан, в яким знаходиться світ і не буде вмів запанувати над собою і над своїми пристрастями і вкінці зазнає сего горя, що має найти на лукаву генерацію. Тому за всяку ціну стіймо в світлі.

— o —

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з Мани на 22. Квітня-Апріля 1925

„Я же вам говорю, що за всяке пусте (непотрібне) слово, яке говорити будуть люде, дадут одвіт в день суду.“ — Мат. 12:36

Если щодня будемо розбирати наші дороги, як се повинен чинити правдивий Християнин, і знайдемо, що ми в дечім своїми словами нанесли нечесть Богу, тоді ми повинні пригадати собі, що в імені нашого Заступника можемо приблизитись до престолу ласки і визнати перед нашим Отцем небесним свій блуд і окаяти наш щирій жаль за се, що ми не віддали належної чести Його імені і Його справі, що ми не ходили в святости і слова наші не були такі, як повинні бути. При тім маємо у покорі серця просити Його, щоб не почислив нам сего за гріх, але щоб за Його ласкавим провидінєм сей наш гріх міг бути очищений через Христа, в котрого покірно віримо, що в Його дорожочіній крові лежить всяка наша надія і ратунок. В такий спосіб ми повинні здавати рахунок з кожного пусого, непотрібного нашого слова. Коли окаяємо жаль, тоді за помощью заслуг Христа, котрі вірою присвоюємо собі, наш гріх зістає дарований.

* * *

„Щитом і тарчою буде тобі правда Його. — Псалма 91:4.

Божого духа бачимо в слові Божім. Хто отримав духа сподожнення і намащення, сей принайменче може до певної міри розуміти слово Боже або св. Письмо. Звідтам отримус такий розраду і радість. Ісус Христос виловив нам великі правди. Він сказав: „Слова, що я говорю вам, се дух і життя.“ (Йоан 6: 63) „Осяяти їх правдою Твоею; слово Твоє є правда.“ (Йоан 17:17) Хто має духа Господнього, і хто ходить в світлі його слова, сей має спільність з Ним; „а спільність наша з Отцем і Сином його Ісусом Христом.“ — 1. Йоана 1:3.

Повне зрозумінне і оціненне сего дає правдивому Християнину розраду в часі горя.

Коли сатана стане страшити тих, що не йдуть за ним, коли темна ніч вже туй туй має налякати на них і богато з них стане падати, коли лихий час прийде на всіх, тоді Господь відозвется ласкаво до своїх посвячених, що мають спільність з Ним і спаже: „Тебе не постигне ніяке нещасте. (Псал. 91:10) Чому? Бо такі перебувають в тіни Всемогучого. Такі мають Його слово правди і радуються в Ним і радо служать Йому. Ім радісно гомонять слова Божі: „щитом і тарчою буде тобі правда Його.“ — Псалма 91:4.

Сі слова, походячі від самого Бога, приносять його послужним дітям розраду, радість і певність. Чим більше розуміємо доброту Бога до нас, з тим більшою охотою станемо нести пенту тим, що є засудовані і плачуть, і тим більше будемо прославляти Царя царів, а тим самим будемо свідками Господа.

Текст з Мани на 29. Квітня-Апріля 1925.

„Повиліче мене, і озвуся, буду коло него в тісноті; висвободжу його і прославлю.“ — Псалма 91:15.

Се для нас велике щасте, що можемо все свої болі і противности предложити Господу. Він знає, як усунути гореч з на-

шого життя. Він через досвід показує нам, що всі річи земські се марнота, котрі не в силі задоволити бажань нашого серця, ані услоноити зболілого духа. Тоді пізнаємо, що хотіли ми утяжливі були б наші досвідчення, вони в коротці проминуть. І если ми не будемо їм супротивлялись, тоді виробиться в нас спокій і праведність; виробимо в собі сильний і чесний характер. Тоді научимся панувати над собою самими, будемо мудро заставлятися над всім і будемо терпеливо зносити всі нещастя і зі сильною вірою і довірем будемо сполгатися на любого Бога.

„Господь буде судити круг земний в справедливости і народи у вірности своїй.“ — Псалма 96:13.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

196 Невозавітна жертва за гріх має на цілі увільнити всіх людей, весь людський рід з під пановання гріха і смерти. Се є привернути їх до совершенного естествованія, котре є найважнішою частю совершенної щасливости і примирення із своїм Сотворителем.

197 Се є се благословення, котре має прийти для всіх родів землі через Насіння Авраама. Се є ся радісна вість (євангелія), котра була проголошена Авраамови, як читаємо: „Писання знаючи наперед, що Бог вірою оправдує поган (деяких поган тепер, а других в часі пановання Месії) благовісттю Авраамови, що в тобі (в твоєму насінню) благословляться (будуть оправдані) всі народи. . . Насінню твоєму, що є Христос (в першій мірі Голова а даліше тіло), а коли ви Христові (члени), то ви насіння Авраамове і по обітуванню наслідники“, — се є одна з тих клас-громад, насіння Авраамове, котре буде благословити всі роди землі. (1 Мой. 28:14; Галат 3:8,16,29) Але се „насіння муєть бути наперед повне, заким прийдуть благословення, як се показано в прообразі, котрий недавно розбиралосьмо. Се є жертва за гріх муєть скінчитись, заким будуть могли, виходячі з нього, благословення спливати на людей.

„А ВО СМЕРТИ СУД“

198 Оцеї слова св. Письма лучаться зпрот з нашим предметом, однак азась, що ніяких других слів св. Письма не прикладають так хибно і так часто і жадних других слів так хибно не розуміють як оцеї: „І як призначено людям (Аронови і його наслідникам, котрі були тільки прообразами Первосвященника нового сотворіння) раз умерти (прообразово, як показано в убитю знірня), а потім (як наслідок сих жертв) суд (Божий, приймаючи або відкидаючи жертви), так і Христос *одек раз* принесений (ніколи вже не повториться), щоб понести гріхи многих („кождого чоловіка“), у друге без гріха (без гріховної плями і не аби в друге привести жертву за гріх) явиться *ждутим* його на спасення,“ аби дати вічне життя всім тим, котрі схотять сего, на Божих услівях віри і послуху. — Івід. 9:27, 28.

199 За кождий раз, коли Первосвященник входив до Святаї Святих в День Примирення, він наражав своє життя на утрату, бо волюб його жертва була несовершенна, він умер би, переходячи з провою жертви поза другу за-

вісу. Не був би допущений до Святаї Святих ані його несовершенна жертва не булаб принята як жертва примирення за гріх людей. Отже який небудь брэх означало його смерть і осудженне всіх тих, за котрих гріхи він наміряв учинити поєднанне. Се був той *суд*, задуваний в сім стиху, який видавався рік річно на прообразових первосвященників. Від видання корисного суду, залежало життя первосвященника і кождорічна прообразова жертва примирення за гріхи людей.

200 Наш великий Первосвященник, Христос Ісус, перейшов повід невозавітну або дійсну завісу, коли умер на Голгофті; і наколиб його жертва була в який небудь спосіб несовершено, Він ніколи не був би піднятий, не воскрес би з мертвих, „суд“ справедливости був би виланий на нього. Але його воскресенне, на третій день, доказало, що його діло було виконане совершенно і витримало пробу Божого суду. — Гляди Діян. Ап. 17:31.

201 Дальший наглядний доказ, що наш Спаситель перейшов корисно через сей суд, одєн раз за всіх і що його жертва була принята, найлучше потвердало *дієлане* благословення в Пятидесятницю; а се було тільки початком іще більшого благословення в будучности, яке спливе на кожде тіло (Іовіль 2:28), буде заноружою або заневненнем, що остаточно Він (і ми в ньому) вистунить і буде благословити людей, се є світ, за котрого гріхи вповні задєсьтьучивне.

202 Всяке инше поясненне сего стиху, котрого деякі прикладають до звичайної смерти людей загалом, рішуча перечать сему і відкидають попередні і слідуючі слова, котрі з собою стоять в тісній звязи.

203 Многі в ріжний спосіб виглядали приходу лучших часів, се є усунення в якийсь спосіб проклену гріха і смерти і аля загалом, але вони не розуміли, чому се так довго зводікась. Вони не зрозуміли, що *жертва* Дня Примирення є конечно потрібна і що вона муєть скінчитись, заким може прийти слава і благословення; вони не видять, що церков, вибрані, має стадо, бере участь в жертві Христовій і в його терпіннях, як також, що вони будуть мати участь в славі, котра потім прийде. Все твориво (сотворіння) якумі стєгне і мучиться аж досі . . . дожидас (хотій несвідомо) відкриття снів Божих (церкви).“ — Рим. 8:19,22.

²⁰⁴Що більше, коли преобразований Первосвященик представляв тіло як також Голову дійсного Первосвященика, Христа, з сего слідує, що кождий член церкви мусить перейти через сей суд. Се є хотий многі були покликани, то жаден не буде *вибраний* і остаточно приятий як член тіла Христового, не буде галузкою на правдивій виноградні, з виїмкою, що станесь побідителем, се є буде вірним аж до смерті. (Одр. 3:21) Однак се не означає, що такі мусять досягнути совершенність своїх тіл, тільки совершенність серця, волі і наміру, се є вони мусять бути „чисті серцем.“ Скарб мусить складатись з чистого золота, випробуваного в огні, хотий його теперішня скриня є тільки з несовершенного глиняного начиння. — Мат. 5:8.

²⁰⁵Світ бачив, як Первосвященик, Голова і тіло, терпіли в часі сего віка, як жертви за гріх. Ісус явився Жидам в тілі, як жертва за гріх і як Павло міг сказати, так само і кождий з його послідователів може сказати: „Христос явивсь у смертному тілу нашому.“ (2 Кор. 4:11) Як цілий Христос явився в сей спосіб і терпів в тілі, так також разом будуть прославлені перед світом, „бо явиться слава (благословення і спасення) Господне і побачить *всьяке тіло*.“ (Ісаї 40:5) Коли Христос *явиться*, тоді ми також явимоь з Ним у славі. — До Кол. 3:4.

²⁰⁶Тільки сего великого Первосвященика світа спізнають тільки сі, котрі „виждають його.“ Бєлиб Він мав явитись як чоловік, на небі або дебудь, тоді *всі* бачили б його, чи виждають його, чи ні. Але ми вже бачили, що св. Письмо учить, що Ісус, Голова, стався совершенним духовим єством, і що його мале стадо буде „подібне йому“, се є духовими єствами Божої прирости, котрих чоловік ніколи не бачив, ні бачити не може. (1 Тим. 6:16) Ми бачили, що спосіб, в який світ побачить прославлену церкву буде пізнання за помічю розуму свого, подібне як се можна сказати, що і сліпий бачить. В тім самім значінню ми бачимо тепер нагороду, „вінець життя“, „ми не дивимоь на відоме, а на невідоме (тілесними очима), бо що є відоме, є дочасне, що ж є невідоме є вічне.“ (2 Кор. 4:18) Се є той спосіб, в який ціла церква сего віку „дивилась на Ісуса“; в такий спосіб „ми бачимо Ісуса.“ (Жид. 2:9; 12:2) В сей спосіб, се є очима свого розуму ученики св. Письма, розпізнають другий прихід Господа в його властивім часі, пізнають за помічю світла Божественного Слова. А пізнійшше також світ, кожде око, побачить його в подібний спосіб, але вже при помочи світла „палаючого огню“ його суду. — 2 до Солунян 1:8.

²⁰⁷Се є однокий спосіб, в який чоловік може бачити або пізнати річи на духовім степені. Ісус висказав ту саму мисль своїм ученикам, що сі, котрі розпізнали його духа або ум і в сей спосіб його пізнали, будуть в подібний спосіб пізнані через Отця. „Коли б знали мене, і Отця мого знали б; і від нині знасте його і *виділи* його.“ (Іоана 8:19; 14:7) Тільки в такий значінню світ буде колись бачити Бога, бо „Бога ніхто не бачив ніколи, котрого ніхто з людей не бачив, ні бачити може;“ єди-

нородний Син, ... той вияснив (объявив, показав його)“. (1 Тим. 6:16; Иоана 1:18) Ісус показав або учинив, що його ученики побачили Отця, виявивши його характер, се є показав словами і ділами, що Бог є любов.

²⁰⁸В сей самий спосіб показав Лютер і прочі, що папський систем є Антихристом і багато через се побачило, що дійсно папський систем є Антихристом, або як се предсказав був Павло, що сей безбожний систем, чоловік гріху, був тоді *объявлений*, хотий многі іще і тепер сего не бачать, що він таким є.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

118) Чи умерші народи так само скористають з великого сего благословення як і живці? Жид. 2:9; 1 Тим. 2:5,6; Рим. 14:9; Оси 13:14; Езек. 16:44-68; § § 195, 196.

119) Яка „радісна вість“ — Євангелія — „була проповідана Авраамові“? Галат 3:8,16,29; § 197.

120) Який є час початку благословення для світа? і чому воно не могло прийти скорше? 3 Мой. 9:15, 23, 24; Рим. 8:19,21; § 197.

„А ПО СМЕРТІ СУД“

121) О якім „суді“ згадуєсь тут? Жид. 9:27,28; § 198.

122) Як сі слова християне звичайно розуміють? і чи їх погляд потверджує св. Письмо? 2 Петра 2:9; Одр. 11:15,18; 20:11-13; Пе. 96:10-13.

123) На що наражався Первосвященик в старім завіті за кождий раз, коли виходив до Святаго Святих в День Примиренья? 3 Мой. 16:13,14; § 199.

124) Чи вічне існування нашого Господа в часі його життя на землі було встановлене на небезпеку? Гаяди Діяв. Ап. 17:31; Жид. 5:7,8; § 200.

125) Який маємо наглядний доказ, що життя і жертва нашого Господа були совершенні і прийняті Отцем? Иоана 20:1-17; Діяв. Ап. 2:1-4; § § 200, 201.

126) Як Бог окаяє, що Він прийняв жертву тіла Христа? Йоиль 2:28; § 201.

127) Чого виждаєсь „стогнуче твориво“? Рим. 9:19-22; § 203.

128) Чи святі мартирхи і староазавітні праведники також єждивають сеї повині? Жид. 11:39,40.

129) Чи кождий член тіла Христа мусить перейти через той сам суд, що і їх Голова? і як вони можуть бути прийняті асли, гєни не провадять такого совершенного життя, як Він? Одр. 3:21; Кол. 2:9,10; Ісаї 61:10; § 204.

130) Чи Христос був обявлений Жидам при його першім приході як жертва за їх гріхи? і чи церкву була так само обявлена світові? а асли так, чи Жиди, або чи світ узнав вартість сих жертв за гріхи? 2 Кор. 4:11; саї 53:1-3; Иоана 15:18; 1:5; Жид. 13:13; § 205.

131) Яка є ріжниця в обявленнєх Ісуса і його церкви для світа в часі Євангелєського віку а в часі Тисячліття? Кол. 3:4; 1 Кор. 15:42-45; Мал. 4:2,3; § 205.

132) Чи прославлений Христос окаяєсь тим, „що його виждають“ так, що будуть видіти його природними очима? Єсли ні, то як їм покаяєсь і як прочі розпізнають його присутність? 1 Тим. 6:16; 2 Кор. 4:18; Жид. 2:9; 12:2; 2 Сол. 1:8; Ісаї 40:5; Луки 17:26-30. § § 206, 207.

133) Чи слова, що Христос покаяєсь тільки тим, що „його виждають“, кажуть догадуватись, що будуть такі, котрі не будуть „його виждати“ і котрі не розпізнають і не будуть узнавати його як великого Мессію тепер присутного, що прийшов благословити світ? Одр. 1:7; Пе. 22:27,28; Пе. 67:2-7; Ісаї 52:10,15; 2 Сол. 1:7,8; § § 207-210.

(Далі буде).